

SIK SÁNDOR:
VERSEK

MORGOLÓDÁS A REKETTYE TÖVÉBEN

Bosszúsan, mint a bibliában
A morgó Isten-embere,
Búvok a rekettye tövébe
És keserű daccal tele.
És fájdalommal, hisz a lelkem
Még most is érettük remeg:
Emberszót mondtam, jót akartam,
Miért hogy mégsem értenek!

Szellőcske surran át. Fölöttem
Az orgonafa lombjai
Bizalmasan egymáshoz bújva
Kezdenek összezsongani.
Úgy együtt vannak! Lomb a lombot
Olyan meghittén fogja át.
Lehet-e, hogy levél ne értse
A szomszédos levél szavát?

Por az úton. A legelőről
Megtérőben a birkanyáj:
Összetorló gyapjas fejekből
Kondorodó tengerdagály.
A szél egyhangú bégetésnek
Foszlányait hozza felém.
Ha báránynak születtem volna,
Bizonyhogy én is érteném!

A ház előtt a gyér homokban
Sikongatnak a gyerekek,
Kavicskáznak és hempergőznek,
Hányják a cigánykereket.
Kettőn közülük csipkegallér,
Mezítláboska két gyerek,
De egy almának négy gerezdje
Nem lehet náluk ikerebb.

Olyan írgyen nézem őket:
Hogy értik egymást mindezek!
Ó én is, én is, minden embert,
Csak engem ők nem értenek,

Az egyiknek csak a tanár úr,
A másiknak író vagyok,
Ez csak a férfit érzi bennem,
A negyedik meg a papot.

Durva szemünk hát csak a felszínt,
A tarka köntöst látja meg?
Az emberösztön meg nem érzi
Azt ami ember, ami egy?
A buta bari bölcsebb nálunk,
És emberebb a kisgyerek.
Ember lenni, ember lenni
Mi nem tudunk csak, emberek?

AZ ISTEN ÖLÉBEN

Már nem is kutatlak.
Se lakatos ajtó, se függönyös ablak,
Se tilalmas torony már nem csalogatnak,
Nem is riogatnak.

Erdő kanyar árnyán
Nem viszket a talpam, hogy mélyire járnám,
Ha távol a tölgyek, a picike páfrány
Töve is jó párnám.

Gyenge moha-sarjon,
Zúzó kavics-élen: egy a derekaljom...
Fűszál puha zizzén, lomb-messze-morajjon:
Csak az *egy*et hallom.

Csak az *egy*et érzem:
Takaró mennyboltom és heverő fészke,
Szívó levegőm és szívvér-pihégesem,
Általjár egészen.

Ugyan merre mennék?
Ugyan hova lenne moccannom is innét,
Ahol ilyen édes-odahaza lennék,
Nem tétova vendég!

Itt jó nekem épen.
Futosásba fáradt kicsi fiú-képen
Apró lábaimmal megsimulok szépen
Az Isten ölében.

Sík Sándor